

РЕШЕНИЕ

№ 202

-, 05.03.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – С., XII-ТИ ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в публично заседание на шестнадесети февруари през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: И.Р.

при участието на секретаря В.П.

като разгледа докладваното от И.Р. Гражданско дело № 20235530101506 по описа за 2023 година

Предявен е иск с правно основание чл. 344, ал. 1, т. 1 КТ.

Ищецът - твърди в исковата си молба, че с ответника имали сключен трудов договор на длъжност „-“. Започнал да упражнява задълженията си по договора на 01.09.2022 г., като след неколkokратни питания кога ще му връчели свързаните с назначаването му документи, около следата на септември 2022 г. подписал трудов договор, длъжностна характеристика и други документи, които били без дати (молби за отпуски, молби за напускане). Отказал да подпише връчения му за подпис запис на заповед за 3000 лева, като това станало повод да не получи нито копие от договора, нито от длъжностната характеристика. Предполагал, че се подписал, че ги бил получил. Така или иначе продължил да работи в ответното дружество, като през няколкото месеца, в които изпълнявал задълженията си, нееднократно оставал излъган от работодателя. Работил повече от уговореното работно време и понеже в трудовия договор било посочено възнаграждение в размер на МРЗ, което не било договореното между тях и това, което трябвало да получава, бил принуден да си мълчи, за да имал поне някакви доходи. В началото на февруари 2023 г. неиздържал на отношението на работодателя към него и постоянно налаганите му „глоби"/удръжки от възнаграждението/, и подал молба за прекратяване на трудовото правоотношение по взаимно съгласие. Управителят на дружеството се свързал с него по телефона, като му връчили молбата, и му казал да „изчезва“ от работа, и да не му се явявал повече пред очите. Нарекъл го с какви ли не обиди и понесъл купища заплахи, че ще си платял солено. По думите на работодателя приел, че ще му бъде прекратен договора по подадената от негова страна молба. На следващият ден

отишъл до работното си място в - в а. „-“ и не бил допуснат на портала да влезе. Няколко пъти се опитал да се свърже по телефона със служителката, която отговаряла за работниците, за да получи документи за прекратяване на трудовия договор, но не му отговаряли на обажданията. На 06.04.2023 г. получил съобщение от Р. районен съд, с което му била връчена заповед за изпълнение на парично задължение по чл. 410 ГПК № 108/04.04.2023 г., и с учудване разбрал, че дължал на бившия си работодател сума в размер на 1560 лева за обезщетение по чл.221, ал. 2, във вр. чл.190, ал.1, т.2 КТ (две брутни възнаграждения), съгласно заповед №128/07.02.2023г. за прекратяване на трудовото правоотношение. О т основанието за дължимата сума разбрал, че бил уволнен дисциплинарно, поради неявяване на работа в течение на два последователни дни. Уволнението му било незаконосъобразно поради нарушение на материалноправни и процесуалноправни норми. На първо място била нарушена процедурата по налагане на дисциплинарно наказание „уволнение“ и прекратяване на трудовото правоотношение. Не му били изисквани по никакъв начин обяснения за неявяването му на работа. Не му била връчвана нито заповедта за налагане на дисциплинарно наказание „уволнение“, нито заповедта за прекратяване на трудовото правоотношение. За първи път узнал за издадена такава заповед на 06.04.2023 г. по повод връчено му съобщение по ч.гр.д. № 211 по описа за 2023 г. Р. районен съд. Било видно от връчената му заповед за изпълнение на парично задължение, ч е процесната заповед за прекратяване на трудовото правоотношение била издадена на 07.02.2023 г., тоест към датата на подаване на настоящата искова молба не бил изтекъл двумесечния срок за обжалване, въпреки че същата не му била връчвана. На второ място, неявяването му на работа било свързано с подадена от него молба за прекратяване на трудовото правоотношение по взаимно съгласие и отговора на управителя да не се явявал повече на работа. В този смисъл основанието за прекратяване на трудовото правоотношение следвало да бъде по взаимно съгласие, а не дисциплинарно уволнение. Заповедта за налагане на дисциплинарно наказание „уволнение" и за прекратяване на трудовото правоотношение не му били връчвани, не можел да изложи становище, относно мотивите изложени от работодателя. Процесните заповеди за налагане на дисциплинарно наказание уволнение и за прекратяване на трудовото правоотношение, ако били две различни, или посочената във връчената му заповед за изпълнение на парично задължение по ч.гр.д. № 211 по описа за 2023 Р. районен съд заповед № 128/07.02.2023 г. за прекратяване на трудовото правоотношение, били незаконосъобразни. Искането по същество е да се признае за незаконно и отмени наложеното на ищеца със заповед № 128/07.02.2023 г. дисциплинарно наказание „уволнение“. Претендира разноски.

Ответникът ”-” - оспорва предявения иск, който моли съда да отхвърли, като неоснователен и му присъди сторените по делото разноски, с възражения и доводи, изложени подробно в подадения в срок отговор, в хода на делото по същество и в представена от пълномощника му писмена защита.

Съдът, след като прецени събраните по делото доказателства, поотделно и в съвкупност с искането, възраженията и доводите на страните, взе предвид и настъпилите

след предявяване на иска факти, от значение за спорното право, намери за установено следното:

На 12.09.2022 г. страните са сключили в писмена форма представения по делото трудов договор за неопределено време по чл. 67, ал. 1, т. 1 КТ, със срок за изпитване от 6 месеца в полза на работодателя по смисъла на чл. 70, ал. 1 КТ (л. 21). С него ответникът възложил, а ищецът приел да изпълнява при него длъжността „-“, с основно месечно трудово възнаграждение в размер на 710 лева, с уговорена в договора периодичност на изплащането му – до последния работен ден на месеца, следващ този, за който се отнася, с 0,6 % допълнително трудово възнаграждение за всяка година придобит трудов стаж и професионален опит. С този договор страните уговорили ищецът да постъпи на работа на 12.09.2022 г., на която дата, видно от подписа му върху същия договор, той е постъпил на работа.

На 07.02.2023 г. управителят на ответника – - е издала представената с отговора в заверен препис заповед № 128/07.02.2023 г. (л. 26). Със същата издалият я управител на ответника е заявил, че „на основание чл. 190, ал. 1, т. 2 от КТ прекратява трудовото правоотношение“ с ищеца (л. 26). В графата на същата заповед за „причини за прекратяване на трудовия договор“ са отразени следните две изречения: „На основание чл. 190, ал. 1, т. 2 от КТ. Системно нарушаване на трудовата дисциплина – необосновано неявяване на работа в продължение на два последователни дни, считано от 16.01.2023 г. и следващите.“ (л. 26). След това със същата заповед е разпоредено да се изплати на ищеца обезщетение по чл. 224 КТ за 5 дни в размер на 195 лева, както и че дължи на работодателя по чл. 221, ал. 2 КТ (за 60 дни) 1560 лева (л. 26). След това в графата „други условия:“ на тази заповед е вписано: „лицето отказва да получи заповедта“, след което: „копие от заповедта да се връчи на лицето и на главния счетоводител“ (л. 26). Едва след това е положен подписа на издалият я управител - на ответника (л. 26).

Полагането на подписа му *след* отразеното с печатни букви в бланката ѝ преди това изречение: „лицето отказва да получи заповедта“, обуславя извода, че още преди да подпише/издаде същата заповед за дисциплинарното уволнение на ищеца, издалият я управител на ответника „вече е знаел“, че ищецът „отказва да я получи“ (л. 26). Последното налага извода, че въобще не е правен опит за връчването на същата заповед на ищеца след издаването ѝ. Индиция за това е и обстоятелството, че на бланката ѝ няма напечатана графа за дата и подпис на ищеца, на който следва да се връчи същата заповед (л. 26). Вместо това на бланката ѝ с печатни букви е отразено – „дата на връчване на заповедта 07.02.2023 г. год.“, след което – „лицето отказва да получи заповедта“, а след това: „свидетели на отказа:“, (л. 26). Едва след това, само за последните, са отразени на тази бланка на тази заповед едно под друго две места за ръкописно изписване на имената и подписите на свидетели на отказа за получаването ѝ от ищеца (л. 26). Всички тези обстоятелства сами по себе си налагат извода, че самата бланка на заповедта е подготвена и след това подписана с предварително подготвен за удостоверяване от двама свидетели отказ на ищеца да я получи на датата на издаването ѝ на 07.02.2023 г. (л. 26).

Върху същата заповед липсва и подпис на ищеца, който да удостоверява връчването ѝ на същия. По делото липсват и други несъмнени доказателства същата да му е била връчена до 26.06.2023 г., когато в хода на делото е получил за пръв път препис от същата заповед с призовката за насроченото за 04.07.2023 г. по делото съдебно заседание, заедно с препис от отговора с останалите приложения към него (л. 36). Този факт, макар и настъпил в хода на делото, съдът следва да вземе предвид, защото е от значение за спорното право (чл. 235, ал. 3 ГПК). Именно от това ѝ връчване в хода на делото на 26.06.2023 г., на ищецът е наложено на същата дата дисциплинарно наказание „уволнение“ и едновременно с това е прекратен от ответника на същото основание, без предизвестие, и трудовия договор с ищеца (чл. 195, ал.3 КТ и чл. 330, ал. 2, т. 6 КТ).

Вярно е, че ответникът твърди, че същата заповед е връчена на ищеца при отказ на деня на издаването ѝ на 07.02.2023 г., който отказ е удостоверен с подписа на двама свидетели - - и -, чийто имена и подписи са положени под текста в представения по делото с отговора заверен препис от същата заповед - „лицето отказва за получи заповедта свидетели при отказа“ (л. 26). Но също така е вярно, че това им изявление и подписи върху тази заповед, не доказват, че същата е била връчена при отказ на ищеца, защото това им изявление представлява подписан частен свидетелстващ документ, който поради това доказва само, че същото им изявление в него принадлежи на тези две подписали го трети лица, но не и верността му, тоест не доказва ищецът да е отказал да получи тази заповед (чл. 180 ГПК). А други доказателства същата да му е връчвана до 26.06.2023 г., в хода на делото, ответникът, чиято е тук доказателствената тежест, не е представил и липсват по делото (чл. 154, ал. 1 ГПК). От друга страна, в първото заседание по делото, пълномощникът на ищеца оспори автентичността на тези подписи на тези свидетели под същата заповед, в която хипотеза тежестта да докаже пълно и главно, тоест несъмнено, че същите са автентични, се носи от ответника по делото (чл. 193, ал. 3 ГПК). От т. 5-8 на заключението на назначената за проверката на тази им автентичност обаче по делото съдебно – почеркова експертиза, което съдът възприема, поради неоспорването му от страните и липсата на противоречие с останалите доказателства, се установява несъмнено, че свидетелят - не е изписвал имената си върху същата заповед, като не е възможно да се отговори, кое лице е положило за него подпис под нея, а свидетелката - не е изписвала имената си, и не е полагала подписа си под същата заповед (л. 84). Поради това, като противоречащи на това заключение, съдът не кредитира в тази им част показанията на същите свидетели по делото, че са изписали имената си и положили подписите си под същата заповед за удостоверяване на отказ на ищеца да я получи (чл. 172 ГПК). Нещо повече. Същите свидетели дават след това по делото и показания, че пред тях ищецът не е отказвал да получи тази заповед. А други доказателства да е връчил същата на ищеца до получаването ѝ от последния в хода на делото на 26.06.2023 г., ответникът, чиято е тук доказателствената тежест, не е представил и липсва по делото. Поради това съдът намери, че същата заповед е връчена на ищеца едва в хода на делото на 26.06.2023 г., с преписа от отговора с останалите приложения към него (чл. 235, ал. 3 ГПК).

Доводите за противното на пълномощника на ответника в писмената му защита, че от показанията на свидетеля - се установявало, че ищецът посетил на 07.02.2023 г. базата на ответника и тогава отказал да получи заповедта, са неоснователни. В самата заповед е посочено, че е издадена на 07.02.2023 г., а свидетелят - дава показания, че е закарал ищецът на работа в базата на ответника предходния ден на 06.02.2023 г. (понеделник), когато той не е бил допуснат до работното си място от - - на - (св. -, л. 69).

По делото няма несъмнени доказателства същата заповед и да е била издадена от управителя на ответника на посочената в нея дата 07.02.2023 г. (л. 26). Същата е частен диспозитивен документ, подписан от управителя на ответника. Поради това се ползва само с присъщата му формална доказателствена сила (чл. 180 ГПК). Поради това от тази заповед може да се приеме за доказано по делото само обстоятелството, че съдържащите се в нея изявления са направени от подписалият я управител на ответника, но не и че е била издадена на вписаната в нея дата 07.02.2023 г. (чл. 180 ГПК). Последната не се обхваща от формалната ѝ доказателствена сила. Поради това тази посочена в нея дата на издаването ѝ на 07.02.2023 г., е непротивопоставима на ищеца, който е спрямо тази заповед трето по разума на чл. 181, ал. 1 ГПК лице, защото не е участвал в съставянето ѝ и черпи права от съставителят ѝ. Поради това може да бъде увреден от нейното антидатиране. Поради това, като действителна (достоверна) дата на издаването ѝ спрямо ищеца, следва да се счете само денят, след който издаването ѝ от управителя на ответника е несъмнено (чл. 181, ал. 1 ГПК). За такъв ден в случая следва да се приеме датата 06.04.2023 г., на която ищецът сам признава в исковата си молба, че е получил съобщението за издаване на заповедта за изпълнение по чл. 410 ГПК по ч.гр.д. № 211 по описа за 2023 г. на Р. районен съд, в която е цитираната същата заповед № 128/07.02.2023 г. за прекратяване на трудовия му договор, поради дисциплинарното му уволнение по чл.190, ал. 1, т. 2 КТ, защото това е изискваният от чл. 181, ал. 1 ГПК друг факт, установяващ несъмнено предхождащото ѝ издаване на същата дата 06.04.2023 г. от управителя на ответника (л. 3 и 5-6).

С оглед всичко изложено, съдът намери, че едва в хода на делото на 26.06.2023 г., ищецът е получил препис от тази заповед с призовката за насроченото за 04.07.2023 г. по делото съдебно заседание, заедно с препис от отговора с останалите приложения към него (л. 36). Поради това на същата дата 26.06.2023 г. на ищеца е наложено с нея и дисциплинарното наказание „уволнение”, и едновременно с това е прекратено на същата дата и основание трудовото му правоотношение с ответника (чл. 195, ал. 3 и чл. 330, ал. 2, т. 6 КТ).

Поради това съдът не обсъжда в настоящото решение представеният от вещото лице в съдебно заседание на 18.10.2023 г., при изслушването му, оригинал на заповед № 128/07.02.2023 г., която управителят на ответника му е предоставил в хода на делото на 29.09.2023 г., с представения от вещото лице в същото заседание приемо-предавателен протокол от 29.09.2023 г., защото не този оригинал на заповед е връчен на ищеца, и не с него е прекратено, поради това, поради дисциплинарното му уволнение, трудовото му правоотношение с ответника (л. 27, 101 и 103).

По делото няма и данни ответникът да е искал преди налагането му обяснения на

ищеца по чл. 193, ал. 1 КТ. Вярно е, че в подкрепа на противното си твърдение ответникът представи по делото с отговора заверен от пълномощника му препис от покана на основание чл. 193, ал. 1 КТ на управителят му с изх. № 922/20.01.2023 г. до ищеца - да представи писмени обяснения „защо на 16.01.2023 г. не се яви на работа и не представи оправдателен документ във връзка с отсъствието си, и да обясни писмено ситуацията до 20.01.2023 г., за да бъде взето предвид мнението му във връзка с възможността от налагане на дисциплинарно наказание“ (л. 25). Но също така е вярно, че върху тази покана липсва подпис на ищеца, който да удостоверява получаването ѝ от него. А по делото няма и други несъмнени доказателства същата да му е връчвана/изпратена по пощата/куриер до 26.06.2023 г., когато в хода на делото му е връчвана с призовката за насроченото за 04.07.2023 г. по делото съдебно заседание заповедта за дисциплинарното му уволнение, заедно с препис от отговора с останалите приложения към него и тази покана. Вярно е, че върху същата са положени имената и подписите на свидетелите - и - за удостоверяване на вписания в нея „отказ на служителя да подпише поканата“ (л. 25). Вярно е, че от т.1-4 ЗСПЕ се установява, че същите имена и подписи са положени от тези свидетели в същата покана (л. 84). Но също така е вярно, че тези им изявления и подписи върху нея, не доказват, че същата е била връчвана при отказ на ищеца, защото това им изявление представлява само един подписан частен свидетелстващ документ, който поради това доказва само, че същото им изявление в него принадлежи на тези свидетели, но не и верността му, тоест не доказва ищецът да е отказал да получи същата покана (чл. 180 ГПК). От друга страна, при разпита им по делото, същите тези свидетели дават показания, че пред тях ищецът не е отказвал да получи същата покана (л. 70-71). А други доказателства тя да му е била изпращана по пощата/куриер/връчвана по друг начин до получаване в хода на делото на 26.06.2023 г. на заповедта за дисциплинарното му уволнение, ответникът, чиято е тук доказателствената тежест, не е представил и липсват по делото (чл. 154, ал. 1 ГПК).

Не представляват такива доказателства показанията на свидетелката -, че - - ѝ заявил, че ищецът като дойдел щял да обясни защо не се явявал на работа, а след това документите да давял обяснения му били изпратени по куриер с обратна разписка, но от куриерската фирма им казали, че не си получавал документите, нито показанията на свидетеля -, че - - заявил на свидетелката -, че щял да се чуе с ищеца, и след това заявил на двамата свидетели, че ищецът щял да дойде да си подпише документите и да си ги вземе, защото съдът не кредитира и в тази им част показанията на същите свидетели, защото са лишени от непосредственост и преразказват само думи на посоченият от тях - -, който, след справка в търговския регистър по партидата на ответника, съдът установи, че не само не е от 10.08.2015 г. едноличен собственик на капитала на ответника (чийто едноличен собственик от същата дата е „- -“ -), но не е от 17.04.2008 г. и упражняващият работодателската правоспособност на ответника негов управител, защото такъв от 17.04.2008 г. и до момента на ответника е -. Поради това, дори и по делото същите свидетели да бяха дали показания, че са присъствали на сочения от тях телефонен разговор на третото лице - - с ищеца, при който последният да му е поискал обяснения по чл. 193 КТ за вменените му с уволнителната заповед дисциплинарни нарушения, то и тогава същите им показания не биха доказали

изискването им от ответния работодател, защото само управителят му -, по силата на закона (чл. 141, ал. 2, изр. 1 ТЗ), упражнява работодателската правоспособност на ответника (§1, т. 1 от ДР на КТ). А по делото няма доказателства последната да е искала обяснения на ищеца по чл. 193 КТ преди дисциплинарното му уволнение, а само изискването от и даването на обяснения пред субекта на дисциплинарна власт е меродавно за законността на дисциплинарното уволнение, какъвто очевидно не е случая (чл. 193 КТ). И тъй като ответникът, чиято е тук според чл. 154, ал. 1 ГПК доказателствената тежест, не представи и по делото липсват други доказателства, да е връчвал на ищеца посочената покана на управителя му с изх. № 922/20.01.2023 г., за изискване на писмени обяснения, нито да е изслушал последния или изискал по друг начин писмените му обяснения, за вменените му със заповедта за дисциплинарното му уволнение нарушения на трудовата дисциплина по чл. 190, ал. 1, т. 2 и 3 КТ, съдът намери за установено по делото, че преди да е връчена на ищеца в хода на делото на 26.06.2023 г., и да му наложи с връчването ѝ дисциплинарното наказание „уволнение“, ответникът нито е изслушал, нито е изисквал писмени обяснения от ищеца за вменените му със същата заповед нарушения на трудовата дисциплина.

При тези установени по делото обстоятелства, съдът намери, че дисциплинарното уволнение на ищеца е незаконно. При спор за законност на уволнение, тежестта на доказване в процеса лежи върху работодателя (Р 1-2002-III г.о.). Страни по трудовото правоотношение са работникът/служителят и работодателят. Те могат да се разпореждат с него законно само при съблюдаване на регламентацията предвидена в КТ. В чл. 192, ал. 1 КТ е предвидено, че дисциплинарната си власт работодателят може да делегира на друго лице, но само по силата на нарочно (изрично) упълномощаване и то в определени от него граници – по отношение на определен кръг от лица и на видове дисциплинарни наказания.

В случая работодател на ищеца е „-“ -, представлявано от управителят му -. Последната по силата на закона (чл. 141, ал. 2, изр. 1 от ТЗ) упражнява работодателската правоспособност на ответника (§1, т. 1 от ДР на КТ). Процесната уволнителна заповед е издадена от нея (л. 26). Следователно. Наложено с връчването ѝ в хода на делото на ищеца на 26.06.2023 г. дисциплинарно наказание „уволнение“, е наложено от определеният в чл. 192, ал. 1 КТ орган на дисциплинарна власт (Р 1935-2001-III г.о., Р 2092-2002-III г.о.).

В случая обаче това уволнение е незаконно на първо място защото, уволнителната заповед не е мотивирана така, както изисква императивно нормата на чл. 195, ал. 1 КТ, което пък възпрепятства съдебният ѝ контрол по същество. В нея очевидно липсва пълно описание на вменените със същата на ищеца нарушения на трудовата дисциплина, с техните обективни и субективни признаци. Според нормите на чл. 190, ал. 1, т. 2 и 3 КТ, дисциплинарно уволнение може да се налага за неявяване на работа в течение на два последователни работни дни и/или за системни нарушения на трудовата дисциплина (чл. 190, ал. 1, т. 2-3 КТ). Тези вменени с тази заповед на ищеца обаче нарушения на трудовата дисциплина, са описани в нея така - „системно нарушаване на трудовата дисциплина – необосновано неявяване на работа в течение на два последователни дни, считано от 16.01.2023 г. и следващите“ (л. 26). Очевидно е при това положение, че в същата заповед не

само не са посочени никакви факти, от които да стане ясно в какво се изразява вмененото с нея на ищеца - „системно нарушаване на трудовата дисциплина“, но дори не е посочена и съответната му норма на чл. 190, ал. 1, т. 3 КТ. От друга страна в същата заповед е посочен само един ден 16.01.2023 г., но не и „следващите“, в които е вменено със същата заповед, че ищецът не се е явил на работа. А без конкретното посочване и на тези „следващи“ дни в тази заповед, не може да се прецени и тяхната последователост (чл. 190, ал. 1, т. 2 КТ). Последното означава, че в тази заповед не е посочено с неговите обективни признаци и това „нарушение и кога е извършено“, както изисква чл. 195, ал. 1 КТ.

В тази заповед не са отразени и други факти, от които да стане ясно дали според издателят ѝ „системното нарушаване на трудовата дисциплина и неявяването на работа в течение на два последователни работни дни“ е осъществено виновно (умишлено, защото е съзнателно, или непредпазливо - самонадеяно или небрежно). Според нормата на чл. 186 КТ обаче, само виновното нарушение на трудовите задължения представлява нарушение на трудовата дисциплина, което поражда право на работодателя да наложи съответно на тежестта му дисциплинарно наказание. Именно поради това нормата на чл. 195, ал. 1 КТ императивно изисква във всяка заповед за уволнение да се посочат всички факти описващи нарушението и с неговите субективни (а не само обективни – б.р.) признаци – нещо, което в случая очевидно не е налице, след като в процесната уволнителна заповед не само липсват факти в тази насока, но дори не е употребено и наречието „виновно“.

В същата заповед не е посочено и дисциплинарното наказание „уволнение“, което е наложено с връчването ѝ на ищеца (чл. 195, ал. 1 КТ). В нея не е посочен по смисъла на чл. 195, ал. 1 КТ и „законният текст“ по чл. 190, ал. 1, т. 3 КТ, въз основа на който е уволнен същият дисциплинарно и за това вменено му с нея „системно нарушаване на трудовата дисциплина“.

Ето защо съдът намери, че тази уволнителна заповед, не е мотивирана така, както императивно изисква нормата на чл. 195, ал. 1 КТ. Поради това е без правно значение за изхода на делото дали обективно съществуват описаните в нея непълно деяния на ищеца, дали те представляват нарушение на трудовата дисциплина, и дали могат да служат, като основание за дисциплинарното му уволнение, щом не са описани с всички техни обективни и субективни признаци в тази заповед, и след като за първото от тях не е посочен и законният текст по чл. 190, ал. 1, т. 3 КТ, който осъществява, нито наложеното му с нея дисциплинарно наказание „уволнение“ (Р 341-1995–III г.о.).

От тази заповед не става ясно и дали преди да наложи с нея процесното дисциплинарно наказание, издателят ѝ е изпълнил и задължението си по чл. 190, ал. 2 КТ - да прецени тежестта на вменените с нея дисциплинарни нарушения на ищеца, съгласно критериите по чл. 189, ал. 1 КТ. В мотивите ѝ не само липсва отразяване на тази норма на чл. 189, ал. 1 КТ, но и на факти, от които да се установи, че издателят ѝ е извършвал преди уволнението такава преценка. При всички нарушения на трудовата дисциплина обаче, в заповедта за уволнение следва да се съдържат и конкретни факти, обуславящи извод за техния характер на тежки. Това следва не само от примерното изброяване в чл. 190, ал. 1 КТ

на нарушенията на трудовата дисциплина, при които работодателят може да наложи, но може и да не наложи, дисциплинарно наказание „уволнение” (аргумент от чл. 190, ал. 1, т. 7 КТ). Но и от нормата на чл. 190, ал. 2 КТ, която изрично задължава последния да извършва винаги такава преценка при всяко нарушение, дори и то да осъществява някой от примерно посочените в чл. 190, ал. 1 КТ състави. Последната следва да бъде отразена и в заповедта за уволнение, защото и тя подлежи на съдебен контрол, който се явява обективно невъзможен, ако такова отразяване липсва, както е случая (в този смисъл и Р 1440-2005-III г.о.). А след като в случая в уволнителната заповед липсва и отразяване на преценка на издателят ѝ за тежестта на вменените с нея на ищеца системни нарушения на трудовата дисциплина и неявяване на работа в течение на два последователни работни дни, то същата заповед е не само немотивирана, но и следва да се приеме, че издателят ѝ не е преценявал тежестта на тези вменени с нея на ищеца нарушения на трудовата дисциплина, за които е дисциплинарно уволнен.

При това уволнение е нарушена и процедурата по чл. 193, ал. 1 КТ, според която, работодателят е длъжен преди налагане на дисциплинарното наказание да изслуша работника или служителя, или да приеме писмените му обяснения, както и да събере и оцени посочените доказателства. Тази норма също е императивна и изисква на първо място обясненията да са дадени пред субекта на дисциплинарна власт, а не пред друг орган или лице (Р 678-1988-III г.о.). Допустимо е наистина изслушването или поискването им да бъде извършено от упълномощен от работодателя служител, но и това упълномощаване следва да бъде изрично, за да е ясно, че последният действа от името на работодателя, а не в рамките на своите правомощия. Освен това нормата на чл. 193, ал. 1 КТ изисква работодателят и да уведоми работника или служителя, че ще го изслуша или ще приеме писмените му обяснения по повод извършеното от него конкретно дисциплинарно нарушение, а не за нещо друго. Тази норма изисква работодателят и да се е запознал с обясненията на работника, преди налагането на дисциплинарното наказание. В случая нито едно от тези императивни законови изисквания не може да се приеме за спазено.

От една страна по делото липсват с оглед изложеното доказателства, законният представител на ответника да е изслушал ищеца или да се е запознал с писмените му обяснения, преди налагане на процесното дисциплинарно наказание уволнение. Липсват и доказателства същият да е бил изслушан по телефона от посоченото от свидетелите - и - - трето лице - -, както и последното да е било упълномощавано изрично от управителя на ответника да изслушва ищеца или да приеме писмените му обяснения. От друга страна представената по делото от ответника с отговора му покана за такива обяснения, няма данни да е била връчвана на ищеца до връчването на заповедта за уволнението му в хода на делото на 26.06.2023 г. Не само защото подписите на свидетелите - и - - под същата за връчването ѝ при негов отказ, не доказват същия (чл. 180 ГПК). Но и защото същите свидетели отричат в показанията си по делото ищецът да е отказвал пред тях да получи същата покана. А други несъмнени доказателства тя да му е връчвана или да са му искани по друг начин от управителя на ответника писмени обяснения за вменените му с уволнителната заповед

нарушения на трудовата дисциплина по чл. 190, ал. 1, т. 2 и 3 КТ, ответникът, чиято е тук доказателствената тежест, не е представил и липсват по делото (чл. 154, ал. 1 ГПК). По делото няма и данни законният представител на ответния работодател да е изслушвал ищеца за вменените му с уволнителната заповед нарушения на трудовата дисциплина, преди същата да му бъде връчена в хода на делото. Изложеното налага само извода, че на ищецът не са искани писмени обяснения и той не е бил изслушан от ответния работодател за нито едно от вменените му с уволнителната заповед нарушения на трудовата дисциплина по чл. 190, ал. 1, т. 2 и 3 КТ, преди същата да му бъде връчена в хода на делото (Р 1112-1999–III г.о.). По делото липсват и данни законният представител на ответника да се е запознал с дадени от ищеца писмени обяснения преди дисциплинарното му уволнение. При това положение е очевидно, че в случая е нарушена и императивната норма на чл. 193, ал. 1 КТ, а по делото липсват данни това ѝ нарушаване да се дължи на виновно поведение на ищеца по смисъла на чл. 193, ал. 3 КТ. Поради това трудовият спор за законността на дисциплинарното му уволнение, не следва да разглежда по същество, а последното да се отмени като незаконно само на това основание (чл. 193, ал. 2 КТ).

Воден от горните мотиви, съдът намери, че наложеното на ищеца дисциплинарно наказание „уволнение“, е незаконно. Поради това предявеният от него по делото иск по чл. 344, ал. 1, т. 1 КТ за неговата отмяна, следва да бъде уважен, като основателен, така, както е предявен.

Ищецът е освободен от държавна такса и разноски за производството (чл. 83, ал. 1, т. 1 ГПК). Поради това, при този изход на делото, дължимата се съгласно чл. 3 ТДТКССПК за същото държавна такса от 80 лева, следва да бъде възложена в тежест на ответника (чл. 78, ал. 6 ГПК). На същото основание, в негова тежест следва да се възложи и платеното от бюджета на съда възнаграждение за вещото лице в размер на 614.40 лева (чл. 78, ал. 6 ГПК). При този изход на делото само ищецът има право да му се присъдят сторените по същото разноски в размер на 780 лева адвокатско възнаграждение, които следва да бъдат възложени в тежест на ответника (чл. 78, ал. 1 ГПК). При този изход на делото ответникът няма право на разноски (чл. 78, ал. 3 ГПК).

Воден от горните мотиви, С. районен съд

РЕШИ:

ПРИЗНАВА уволнението на -, с ЕГН *****, с адрес -, за **НЕЗАКОННО** и **ОТМЕНЯ** заповед № 128/07.02.2023 г. на управителя - на работодателя П., с ЕИК -, със седалище и адрес на управление -, -, с връчването на която на 26.06.2023 г. същото е извършено на основание чл. 190, ал. 1, т. 2 КТ, поради наложеното му дисциплинарно наказание „уволнение“.

ОСЪЖДА „-“ - с п.а., да заплати на - с п.с., сумата от 780 лева за разноски по делото.

ОСЪЖДА „-“ - с п.а., да заплати в полза на бюджета на съдебната власт, по сметка на С. районен съд, сумата от 80 лева за дължима се за производството държавна такса и сумата

от 614.40 лева за разноси по делото за заплатено от бюджета на съда възнаграждение за вещото лице.

РЕШЕНИЕТО може да бъде обжалвано пред С. окръжен съд в двуседмичен срок от връчването му на страните по делото.

Съдия при Районен съд – С.: _____